

lignende Andragender, ſom ligge for, er den, at det er et Princip, ſom paa ingen Maade kunde gennemføres at nedſætte en Kommisſion, hvor det i en Jurisdiktion viſer ſig, at en enkelt Forbrydelse er begaaet, uden at det er lykkedes at udfinde Gjerningsmanden. Vilde man gjøre det, vilde det, ſom efter Lovgivning og efter hele vor juſtitielle Organisation ſkal være en Undtagelse, blive til Regel, ſaa vilde en Kommisſjonalbehandling, ſom bør være en Udtagelse — og det er et Spørgsmaal, om den overhoved burde finde Steb, men ialtfald bør den være en Undtagelse i den hele Retspleie — blive til den faktiſke Regel, thi det vil indtræde hvert Dieblit i næſten enhver Jurisdiktion, at det er ſikkert nok, at en Forbrydelse er begaaet, men at det ikke har været muligt at udfinde Gjerningsmanden. Hvad angaar Spørgsmaalet om Meddeleſe af Udſkrifter vil jeg dertil bemærke, at jeg naturligviſ har min Mening om Fortaaeſen af Loven af 2den Februar 1866, og i Genhold til den handler jeg, men jeg tilføjer kun, at derſom man vil angribe min Anſkuelse i dette Punkt, ſtaaer det de Bedkommende aabent; jeg er ikke bange for Udfaldet af denne Sag, netop fordi jeg tror, at min Fortolkning af Loven er rigtig. Men jeg kan kun ſige, at tvivler man derpaa, nu vel, ſaa kan man jo prøve.

Gaaſtrup: Jeg ønsker blot at gjøre en kort Bemærkning overfor den ærede Juſtitsminister, der ſagde, at jeg havde brugt Ordet „imødekommende“, og at han vilde have ſig forvaret imod, at han havde været imødekommende. (Juſtitsministeren: Mine Ord vare ikke rettede til Dem!) Men jeg har brugt Udtrykket, og jeg forſtod Indvendingen ſom rettet til mig. Da det ikke er Tilfældet, kunde jeg frafalde Ordet, men da jeg veed, at jeg har brugt Udtrykket, ſkal jeg blot ſøje til, at det kunde ikke ſe anderledes ud for os, ſom vare tilſtede dengang. Jeg ſkal iøvrigt vogte mig for at fremdrage Noget ſomhelſt af det, der har været ført ſom privat Samtale mellem den høitærede Miniſter og Deputationen og mig, men der blev det Tilſagn givet Deputationen, det tør jeg nok gjentage, ſom jeg ſagde før, at den ſkulde faae en Døgelsesbetjent, og det tillod jeg mig at kalde imødekommende; men derſom det ikke var det, vil jeg ſige, at det var Bevillie. Men da det ikke gjaldt mig, det Udtryk: imødekommende, fordi jeg ikke har brugt det, har jeg ikke mere at ſige.

Juſtitsministeren (Nellemann): Jeg vil blot tillade mig til den ſidſte Talers Be-

mærkning at ſige, at den omtalte Døgelsesbetjent ſik de ogſaa (Gaaſtrup: Ja!). Alſaa er der ikke videre at ſige dertil. Alſaa den Smødekommunen blev viiſt; men iøvrigt hænger det ſaaledes ſammen med dette Udtryk: Smødekommunen, at Grunden til, at jeg tog Ordet og kom ind paa det, var ſlet ikke Andragendet under Nr. 2, ſom det ærede Medlem talte om, men Andragendet under Nr. 1, hvor jeg vil proteſtere mod en Fortolkning af mine Ord, ſom den ærede Ordfører gav, for Fremtidens Skyld, og fordi det er bedst at være loyal og aaben og ſige ſin Mening rent ud.

Ordføreren (N. S. Larsen): Den høitærede Miniſter gjør Udvalget Uret, naar han tillægger det det Princip, at ethvert Andragende fra en hæderlig Mand, indeholdende en Sigteſe for en Forbrydelse mod en anden Mand, vilde vi anbefale. Nei, det er ikke Udvalgets Standpunkt; men jeg maa ogſaa tilføje, at Andragendet indeholder Mere end en beſteemt Sigteſe, det er ledſaget af Thingsvidneagt, alſaa af mange Dplyſninger. Udvalget vil ſlet ikke udtale nogen Mening om, hvorvidt diſe Dplyſninger maatte anſes fyldeſtjørende til at beordre Aktion mod den Sigtede, paa ingen Maade, men vi finde, at der var Anledning til dog at foranſtalte prøvet eller overveiet, om der ikke var Grund til at foranſtalte Underſøgelse. Det er Minimum af, hvad der kan være Tale om at onſke overfor en beſteemt, af mange Dplyſninger ledſaget Sigteſe. Jeg ſkal ikke komme ind paa Sagens Enkeltheder; det tror jeg ikke vilde være heldigt her. Men jeg ſkal for mit eget Bedkommende gjentage, hvad jeg ſagde før, at naar jeg var med til at gjøre Indſtilling, kom det ogſaa af, at jeg havde ſeet, hvorledes den nyſte Tid udviklede ſig i den Retning, at en Sigteſe fra en uhæderlig Mand kan være Grundlag nok til, at det Offentlige ſætter ſig i Bevægelse og indleder en kriminel Underſøgelse, ſaa den høitærede Miniſter, ſom værger ſig ſaa beſteemt imod, at man ſkulde følge en Sigteſe fra en hæderlig Mand, burde, ſynes det mig, være endnu mere agtpaaagivende, naar han lægger Mærke til, at Retspleiens Organer handle, ſkide ind mod Borgere paa Grundlag af Sigteſe fra uhæderlige Mænd. Forøvrigt kan jeg ogſaa tilføje, at der er jo handlet i den ſidſte Tid baade overfor Mænd paa Frederiksberg og overfor et Medlem af det andet Thing paa Grundlag af en ikke nærmere ophlyſt Sigteſe fra enkelte Mænd. Jeg tror derfor ikke, at Ud-